

Til lovforslag nr. L.156. Betænkning afgivet af Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik den 8. april 2003

Betænkning

over

Forslag til lov om ændring af udlændingeloven

(Skærpelse af udsendelsesforanstaltningerne, effektivisering af sagsbehandlingen vedrørende ansøgninger om humanitær opholdstilladelse m.v.)

[af integrationsministeren (Bertel Haarder)]

1. Udvalgsarbejdet

Lovforslaget blev fremsat den 29. januar 2003 og var til 1. behandling den 7. februar 2003. Lovforslaget blev efter 1. behandling henvist til behandling i Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik.

Møder

Udvalget har behandlet lovforslaget i 3 møder.

Høring

Et udkast til lovforslaget har inden fremsættelsen været sendt i høring, og integrationsministeren sendte den 20. december 2002 dette udkast til udvalget, jf. alm. del – bilag 150. Den 29. januar 2003 sendte integrationsministeren de indkomne høringssvar og den 31. januar 2003 et notat herom til udvalget.

Spørgsmål

Udvalget har stillet 12 spørgsmål til integrationsministeren til skriftlig besvarelse, som denne har besvaret. Nogle af udvalgets spørgsmål og ministerens svar herpå er optrykt som bilag til betænkningen.

2. Indstillinger og politiske bemærkninger

Et *flertal* i udvalget (V, S, DF og KF) indstiller lovforslaget til *vedtagelse uændret*.

Socialdemokratiet kan støtte lovforslaget, idet partiet har noteret sig, at lovforslaget ikke ændrer

på betingelserne og mulighederne for at kunne få humanitær opholdstilladelse. Socialdemokratiet forudsætter, at det ved implementeringen af loven sikres, at der i de tilfælde, hvor det skønnes absolut nødvendigt at udveksle eller videreende oplysninger uden samtykke, efterfølgende i størst muligt omfang sker en orientering af de pågældende om indholdet og omfanget af disse oplysninger samt orientering om, hvem de er udvekslet med.

Et *mindretal* i udvalget (SF, RV, EL og KRF) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Det Radikale Venstre kan ikke støtte lovforslaget, idet det indeholder en række elementer, som forringer flygtninges retsstilling. Hertil kommer, at der lægges op til en sjældent set detaljeringsgrad for, hvad staten kan blande sig i, og hvad man kan straffes for. Her kan f.eks. nævnes, at en flygtning skal kunne komme i fængsel, hvis vedkommende modsætter sig en overflytning til et andet asylcenter efter f.eks. at have nægtet at rydde op på sit værelse. Det er RV's opfattelse, at sådanne sanktionsmuligheder er uforenelige med almindelige retsprincipper, herunder proportionalitetsprincippet. Det må endvidere understreges, at der allerede er mange sanktionsmuligheder over for udlændinge, som er til fare for ro og orden på asylcenterene eller i det danske samfund som sådan. Der henvises til integrationsministerens svar på spørgsmål nr. 1.

RV finder det endvidere meget anstødeligt, at der med lovforslaget gives mulighed for dels at sætte familier med mindreårige børn på den såkaldte madpakkeordning, dels at placere familier med små børn i Sandholmløjren, hvis de nægter at udrejse efter afslag på asyl.

Det skal pointeres, at også RV er af den klare opfattelse, at afviste asylansøgere og andre udlændinge uden lovligt ophold her i landet skal udrejse. Disse mennesker frister allerede med de eksisterende regler en trist tilværelse uden rettigheder og uden reelle fremtidsmuligheder i Danmark. Når de – set i lyset heraf – alligevel nægter at udrejse, må der være tungtvejende grunde hertil, f.eks. en stærk subjektiv frygt for forfølgelse i hjemlandet. Hårdere sanktioner vil næppe få disse mennesker til at forlade Danmark, men blot forværre deres, herunder deres børns, psykiske og fysiske tilstand.

RV støtter muligheden for at give afviste asylansøgere starthjælp (betegnelsen burde retteligt reserveres til denne særlige form for hjælp!) i hjemlandet.

Vi er ligeledes åbne over for lovforslagets intentioner om, at ansøgning om humanitær opholdstilladelse skal kunne behandles samtidig med, at Flygtningenævnet behandler en klage over afslag på asyl.

Socialistisk Folkeparti og Kristeligt Folkeparti kan tilslutte sig Det Radikale Venstres bemærkninger.

Enhedslisten deler ikke regeringens argument for strammingerne i dette lovforslag, som er, at der er behov for en skærpelse for at kunne udvise afviste asylansøgere. Efter regeringens opfattelse er behovet opstået, fordi der er en gruppe af mennesker, som ikke umiddelbart efter et afslag forlader landet frivilligt. Over for disse mennesker skal der så sættes forskellige initiativer i værk, som kan sætte skub i deres udrejse.

Under førstebehandlingen af lovforslaget gjorde Enhedslisten opmærksom på, at det allerede i dag er sådan, at udlændingeloven indeholder en række redskaber, som myndighederne kan bruge til at lægge pres på folk, så de kan forlade landet. Set i det lys mener vi ikke, at der er behov for at skærpe disse muligheder yderligere.

Sagen er jo den, at det, regeringen her lægger op til, i realiteten betyder, at man tvinger folk til at skrive under på papirer, som skal vise, at de

gør noget frivilligt, selv om det overhovedet ikke er tilfældet. Man tvinger folk til at lyve! Uanset om Flygtningenævnet og Udlændingestyrelsen måtte mene noget andet, så er der ikke nogen, der skal tvinge de mennesker, der er bange for deres liv, til at skrive under på, at de ikke er det.

Efter Enhedslistens opfattelse illustrerer et konkret eksempel hele det dystre perspektiv i dette lovforslag: For kort tid siden var der i medierne en sag om en ung mand fra Iran, som på flugt fra det fundamentalistiske regime var kommet hertil sammen med sin mor. Han fik afslag på asyl og blev tvangsmæssigt sendt tilbage til Iran. På den baggrund skulle man så selvfølgelig tro, at den sag ikke var længere. Det er den måske heller ikke for flertallet i Folketinget. Men for Enhedslisten er den. For ganske få måneder siden dukkede manden op i et asylcenter i Grækenland, hvor han var kommet til efter at være sluppet ud fra et af Irans fængsler. Her havde han siddet indespærret og været udsat for tortur.

Nogle vil måske sige: Nå, men det er bare et enkelt ulykkeligt eksempel, men sådan er det jo ikke. Hvis man bare opholder sig ved Iranflygtningene, så har der også været andre eksempler på folk, som er blevet sendt tilbage og er forsvundet. Hvad er der sket med dem? Det er der ingen, der ved.

Den unge mand fra torturkammeret i Teheran, som nu er tilbage i Danmark og skal have sin sag behandlet igen, er ikke enestående, hvad angår forsvindinger, i forbindelse medtilbagesendelser til Iran. Det enestående er, at han er kommet ud igen, og at det er blevet kendt, hvad der skete, da han er blevet sendt tilbage, også selv om de danske asylmyndigheder besluttede, at der ikke var nogen grund til, at han fik asyl.

Efter Enhedslistens opfattelse viser dette meget godt problemet: Skal en sådan person tvinges til at skrive under på, at han frivilligt vender tilbage, når det ikke er tilfældet? Det synes vi ikke. Efter vores opfattelse er det regeringen, der selv må påtage sig ansvaret. Hvis regeringen så brændende ønsker det, kan den bare tage skridt til at udvise disse mennesker, men så må den også tage ansvaret for, hvad der sker med dem. Efter Enhedslistens opfattelse er det helt urimeligt at vedtage lovgivning, der kræver af folk, at de skal skrive under på, at de gør noget frivilligt, som under ingen omstændigheder er frivilligt.

Et andet mindretal i udvalget (IA) vil redegøre for sin stilling ved lovforslagets 2. behandling.

Tjóðveldisflokkurin og Siumut var på tidspunktet for betænkningens afgivelse ikke repræsenteret med medlemmer i udvalget og havde

dermed ikke adgang til at komme med indstillinger eller politiske udtalelser i betænkningen.

En oversigt over Folketingets sammensætning er optrykt i betænkningen.

Birthe Rønn Hornbech (V) Irene Simonsen (V) Bodil Kornbek (KRF) Marianne Pedersen (V)
Jørgen Winther (V) fmd. Pia Kjærsgaard (DF) Peter Skaarup (DF) Else Theill Sørensen (KF)
Lars Barfoed (KF) Ritt Bjerregaard (S) Sophie Hæstorp Andersen (S) Morten Bødskov (S)
Anne-Marie Meldgaard (S) nfmd. Kamal Qureshi (SF) Elsebeth Gerner Nielsen (RV)
Søren Søndergaard (EL) Kuupik Kleist (IA)

Tjóðveldisflokkurin og Siumut havde ikke medlemmer i udvalget.

Folketingets sammensætning

Venstre, Danmarks Liberale Parti (V)	55*	Enhedslisten (EL)	4
Socialdemokratiet (S)	52	Kristeligt Folkeparti (KRF)	4
Dansk Folkeparti (DF)	22	Tjóðveldisflokkurin (TF)	1
Det Konservative Folkeparti (KF)	16	Inuit Ataqatigiit (IA)	1
Socialistisk Folkeparti (SF)	12	Siumut (SIU)	1
Det Radikale Venstre (RV)	9	Uden for folketingsgrupperne (UFG)	2

* Heraf 1 medlem valgt på Færøerne

Oversigt over bilag vedrørende L 156

Bilagsnr.	Titel
1	Høringssvar, fra integrationsministeren
2	Høringsnotat, fra integrationsministeren
3	Spm. 1 om oversigt over muligheder for at frihedsberøve udlændinge, til integrationsministeren
4	Forslag til tidsplan
5	Spm. 2 om betingelser for at opnå humanitært ophold, til integrationsministeren Spm. 3 om påvirkning af hjemlande til positiv tilbagevenden, til integrationsministeren Spm. 4 om pres på oprindelige hjemlande, til integrationsministeren Spm. 5 om tilbagetagelsesaftale, til integrationsministeren Spm. 6 om problemer med tilbagetagelse, til integrationsministeren Spm. 7 om sundhedsmæssige oplysninger og undersøgelser, til integrationsministeren
6	Spm. 8 om eksempel på § 47 a, til integrationsministeren Spm. 9 om støtte til frivillig tilbagevenden, til integrationsministeren Spm. 10 om størrelse på beløb til frivillig hjemrejse, til integrationsministeren Spm. 11, om udveksling af oplysninger og data uden samtykke er i overensstemmelse med internationale konventioner, til integrationsministeren Spm. 12 om orienteringspligt i tilfælde af udveksling af oplysninger uden samtykke, til integrationsministeren
7	Aktstykke nr. 87 og yderligere høringssvar, fra integrationsministeren
8	Svar på spm. 2 om betingelser for at opnå humanitært ophold, fra integrationsministeren Svar på spm. 7 om sundhedsmæssige oplysninger og undersøgelser, fra integrationsministeren Svar på spm. 8 om eksempel på § 47 a, fra integrationsministeren Svar på spm. 9 om støtte til frivillig tilbagevenden, fra integrationsministeren Svar på spm. 10 om størrelse på beløb til frivillig hjemrejse, fra integrationsministeren
9	Svar på spm. 3 om påvirkning af hjemlande til positiv tilbagevenden, fra integrationsministeren Svar på spm. 4 om pres på oprindelige hjemlande, fra integrationsministeren Svar på spm. 5 om tilbagetagelsesaftale, fra integrationsministeren Svar på spm. 6 om problemer med tilbagetagelse, fra integrationsministeren
10	Svar på spm. 11, om udveksling af oplysninger og data uden samtykke er i overensstemmelse med internationale konventioner, fra integrationsministeren Svar på spm. 12 om orienteringspligt i tilfælde af udveksling af oplysninger uden samtykke, fra integrationsministeren
11	Svar på spm. 1 om oversigt over muligheder for at frihedsberøve udlændinge, fra integrationsministeren

Bilagsnr.	Titel
12	Kopi FIU: Aktstk. 110 – Afghanske statsborgere, støtte i forbindelse med frivillig hjemrejse
13	Svar på spørgsmål stillet af Finansudvalget den 26/3-03, fra integrationsministeren
14	1. udkast til betænkning
15	Kopi UUI: Aktstykke om en særlig støtteordning for afghanske statsborgere, der frivilligt ønsker at vende tilbage til Afghanistan, fra integrationsministeren

Bilag 2

5 af udvalgets spørgsmål til integrationsministeren og dennes svar herpå

Spørgsmålene og svarene er optrykt efter ønske fra V, S og KF

Spørgsmål 4:

Hvis ventetiden i forbindelse med en tilbagevenden alene skyldes, at hjemlandet ikke vil modtage egne borgere, hvilke muligheder har Danmark da for at lægge pres på det pågældende land?

Svar:

Udenrigsministeriet har oplyst, at Danmarks muligheder for på diplomatisk niveau at udvirke en indrejsetilladelse i en udlændings hjemland bl.a. vil være betinget af den konkrete situation og Danmarks forhold til det pågældende land i øvrigt, herunder om der er nære relationer og berøringsflader.

Der henvises i øvrigt til besvarelsen af spørgsmål nr. 3 (L 156 – bilag 5).

Spørgsmål 5:

Hvilke lande har Danmark tilbagetagelsesaftaler med?

Svar:

Rigspolitiet har oplyst, at Danmark har indgået bilaterale traktater om tilbagetagelse (eventuelt blot en klausul herom i en mere omfattende traktat) med følgende lande: Tyskland (Den dansk-tyske grænseoverløberoverenskomst, 1954), de nordiske lande (Den nordiske Paskontroloverenskomst, 1957), Litauen (1992), Estland (1993), Letland (1996), Slovenien (1997), Bulgarien (1997), Sri Lanka (1998) og Rumænien (1999).

En tilbagetagelsesaftale med Serbien og Montenegro er trådt i kraft den 8. marts 2003, og en tilbagetagelsesaftale med Armenien forventes underskrevet i løbet af foråret 2003.

Udlændingestyrelsen og myndighederne i Somaliland har i 1997 aftalt et praktisk arrangement om tilbagerejse. Der er tale om en såkaldt forvaltningsoverenskomst, dvs. en aftale eller et

arrangement af udpræget teknisk karakter mellem fagmyndigheder uden udenrigstjenestens medvirken.

EU arbejder løbende på at indgå tilbagetagelsesaftaler med tredjelande eventuelt i form af tilbagetagelsesklousuler i f.eks. associeringsaftaler. Kommissionen arbejder p.t. på egentlige tilbagetagelsesaftaler med Hong Kong, Macao, Marokko, Pakistan, Rusland, Sri Lanka, Ukraine, Albanien, Algeriet, Kina og Tyrkiet. Aftaler, der indgås af EU vedrørende tilbagetagelser, er omfattet af Danmarks forbehold på det retlige og indre område. I aftaleudkastene er der derfor indføjet en klausul, der giver Danmark mulighed for efterfølgende at indgå en tilsvarende aftale med de pågældende tredjelande.

Spørgsmål 6:

I forhold til hvilke lande er der problemer med tilbagetagelse af egne borgere?

Svar:

Rigspolitiet har oplyst, at alvorlige udsendelsesproblemer i forhold til et land foreligger, hvis det i en længere periode slet ikke eller kun i et begrænset omfang er muligt at udsende til landet på grund af forhold, der alene skyldes landet. En sådan situation forekommer kun i forhold til et meget begrænset antal lande.

Forbundsrepublikken Jugoslavien (nu Serbien og Montenegro):

Den 8. marts 2003 er en tilbagetagelsesaftale mellem Danmark og Forbundsrepublikken Jugoslavien (nu Serbien og Montenegro) trådt i kraft. Forud herfor har det siden primo 1997 ikke været muligt at gennemføre udsendelser til Forbundsrepublikken Jugoslavien.

Det nordlige Irak (kurdisk kontrollerede områder):

Udenrigsministeriet har oplyst, at det ikke er muligt at gennemføre tvangsmæssige udsendelser til det nordlige Irak. Det er således hverken muligt at flyve til det nordlige Irak eller at gennemføre tvangsmæssige ledsagede udsendelser

med transit over land gennem hverken Iran, Syrien eller Tyrkiet, idet disse landes myndigheder ikke vil tillade, at danske polititjenestemænd ledsager udlændingene.

Spørgsmål 9:

Howdan vil størrelsen på den økonomiske støtte til frivillig tilbagevenden, jf. forslaget til ny § 43 b, blive fastlagt?

Svar:

Det forudsættes, at integrationsministeren i forbindelse med iværksættelse af en støtteordning efter den foreslåede bestemmelse i § 43 b indhenter samtykke fra Folketingets Finansudvalg ved et aktstykke, hvori bl.a. størrelsen af den økonomiske støtte er fastlagt.

Spørgsmål 11:

Er de foreslåede muligheder for udveksling af oplysninger og data uden samtykke i overensstemmelse med gældende internationale konventioner?

Svar:

Integrationsministeriet antager, at der med spørgsmålet sigtes til de foreslåede ændringer af udlændingelovens § 40 a, stk. 9, og § 40 b, stk. 9, om muligheden for at videregive udlændinges fingeraftryk og personfotografi.

Ved lovforslaget foreslås kravet om retskendelse i forbindelse med videregivelse af en udlændings fingeraftryk til hjemlandets eller et andet lands repræsentation i forbindelse med politiets bestræbelser på at udsende udlændingen ophævet.

Endvidere foreslås det, at politiets muligheder for at videregive fingeraftryk og personfotografi af en udlænding med henblik på identifikation af den pågældende og med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokumenter udvides, således at der fremover med henblik på identifikation eller udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument vil kunne videregives fingeraftryk til udenlandske udlændingemyndigheder, hjemlandets eller et andet lands repræsentation og internationale politisamarbejdsorganisationer.

Af lovforslagets bemærkninger fremgår, at de foreslåede ændringer om videregivelse af fingeraftryk og personfotografi findes at være i overensstemmelse med Den Europæiske Menneske-

rettighedskonventions artikel 8, der bl.a. beskytter retten til privatlivet.

Efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, stk. 2, må ingen offentlig myndighed gøre indgreb i udøvelsen af retten til privatliv, medmindre det sker i overensstemmelse med lov og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse eller for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres ret og frihed.

De foreslåede bestemmelser i § 40 a, stk. 9, og § 40 b, stk. 9, om videregivelse af fingeraftryk og personfotografi til udenlandske udlændingemyndigheder, til hjemlandets eller et andet lands repræsentation eller til internationale politisamarbejdsorganisationer må anses for at udgøre et indgreb i retten til privatlivet, jf. artikel 8, stk. 1. Om et indgreb er konventionsmedholdeligt efter artikel 8, stk. 2, beror navnlig på, om indgrebet kan anses for at være nødvendigt og stå i et rimeligt forhold til dets angivne formål (proportionalitetskravet).

De foreslåede bestemmelser i § 40 a, stk. 9, og § 40 b, stk. 9, vil medføre, at videregivelse af fingeraftryk og personfotografi til de i bestemmelserne anførte modtagere med de i bestemmelserne anførte formål vil ske i overensstemmelse med lov, således som det er en betingelse efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, stk. 2.

De foreslåede bestemmelser har til formål at bidrage til, at udlændinge, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, udsendes (tvangsmæssigt) af landet. Bestemmelserne har således til formål at begrænse muligheden for, at udlændinge ved bevidst at skjule deres identitet kan undgå eller udsætte at blive udsendt af Danmark.

Udlændinge, der ikke udrejser, efter at deres sag er endeligt afgjort, og det derfor påhviler dem at udrejse af landet, udgør en væsentlig økonomisk byrde for det danske samfund.

De foreslåede bestemmelser må derfor anses for nødvendige af hensyn til landets økonomiske velfærd. Hertil kommer, at der for visse udlændinge vil være tale om, at de pågældende har begået kriminalitet og derfor er udvist af landet. De foreslåede bestemmelser kan i forhold til sådanne tilfælde siges at medvirke til at sikre den offentlige tryghed og til at forebygge forbrydelse.

Proportionalitetskravet er utvivlsomt opfyldt, da der er tale om indgreb af begrænset rækkevidde. Indgrebet består således alene i at videregive allerede registrerede fingeraftryk og personfotografier, hvilket ikke kan anses for at være uforholdsmæssigt, når formålet med indgrebet – at bidrage til at forhindre, at udlændinge ved bevidst at skjule deres identitet kan undgå eller ud sætte at efterleve myndighedernes pålæg om udrejse – tages i betragtning.

Hertil kommer, at en udlænding har mulighed for at påklage Udlændingestyrelsens eller politiets videregivelse af fingeraftryk eller personfotografi til Integrationsministeriet efter udlændingelovens § 46, stk. 2, og § 48. Endvidere har en udlænding, der ønsker at klage over en afgørelse truffet af Integrationsministeriet om stadfæstelse af politiets eller Udlændingestyrelsens videregivelse af fingeraftryk eller personfotografi, adgang til at indbringe afgørelsen herom for Folketingets Ombudsmand. Endelig har udlændingen efter grundlovens § 63 mulighed for at indbringe lovligheden af administrationens afgørelser for domstolene. Forslagene om udvidelse af politiets mulighed for at videregive en udlændings fingeraftryk og personfotografi har derfor efter Integrationsministeriets opfattelse det fornødne retssikkerhedsmæssige grundlag.

Spørgsmål 12:

Under lovforslagets førstebehandling nævnte den socialdemokratiske ordfører, at der burde overvejes en orienteringspligt til den pågældende person i de tilfælde, hvor der udveksles oplysninger m.v. uden samtykke. Agter ministeren at fremsætte ændringsforslag herom?

Svar:

Integrationsministeriet antager, at der med spørgsmålet sigtes til de foreslåede ændringer af udlændingelovens § 40 a, stk. 9, og § 40 b, stk. 9, om muligheden for at videregive udlændinges fingeraftryk og personfotografi.

Videregivelse af oplysninger efter de foreslåede bestemmelser vil – som det fremgår af bemærkningerne til bestemmelserne – alene kunne finde sted, når dette kan ske i overensstemmelse

med lov nr. 429 af 31. maj 2002 om behandling af personoplysninger (persondataloven).

Persondataloven indeholder i § 28 og § 29 regler om oplysningspligt over for den registrerede.

Det følger af persondatalovens § 28, at den dataansvarlige (eller dennes repræsentant) ved indsamling af oplysninger hos den registrerede skal give den registrerede meddelelse om den dataansvarliges (og dennes repræsentants) identitet, formålene med den behandling, hvortil oplysningerne er bestemt og alle yderligere oplysninger, der under hensyn til de særlige omstændigheder, hvorunder oplysningerne er indsamlet, er nødvendige for, at den registrerede kan varetage sine interesser, som f.eks. kategorierne af modtagere og reglerne om indsigt i og berigtigelse af de oplysninger, der vedrører den registrerede.

Hvor oplysninger ikke er indsamlet hos den registrerede, påhviler det efter persondatalovens § 29 den dataansvarlige (eller dennes repræsentant) ved registreringen, eller hvor de indsamlede oplysninger er bestemt til videregivelse til tredjemand, senest når videregivelsen af oplysningerne finder sted, at give den registrerede meddelelse om den dataansvarliges (og dennes repræsentants) identitet, formålene med den behandling, hvortil oplysningerne er bestemt og alle yderligere oplysninger, der under hensyn til de særlige omstændigheder, hvorunder oplysningerne er indsamlet, er nødvendige for, at den registrerede kan varetage sine interesser, som f.eks. hvilke typer oplysninger det drejer sig om, kategorierne af modtagere og om reglerne om indsigt i og om berigtigelse af de oplysninger, der vedrører den registrerede.

Efter persondatalovens § 28 og § 29 påhviler der således den dataansvarlige (eller dennes repræsentant) en pligt til af egen drift at give den registrerede meddelelse om en række forhold ved indsamling og videregivelse af oplysninger om den pågældende.

Reglerne i persondatalovens § 28 og § 29 gælder for indsamling og videregivelse af fingeraftryk og personfotografi efter de foreslåede bestemmelser i § 40 a, stk. 9, og § 40 b, stk. 9. På den baggrund finder Integrationsministeriet ikke anledning til at fremsætte et ændringsforslag som anført i spørgsmålet.